

Polgár Botond Test, anyag, jelenlét, reprezentáció

Az emberi test ábrázolása egyidős magával az emberi léttel, így az erről való gondolkodás is elévülhetetlen központi eleme az emberi kultúrának. A genézis történetének leírója kétségtelenül egy szobrászt figyelt meg munka közben, és ehhez tudta hasonlítani az ember teremtését („...megformálta az Úristen az embert a föld porából...”). Testazonosságunk és a hozzá köthető megjelenítési formák végigkísértek bennünket évezredek át – napjaink vizuális kultúrájának értelmezésében az agykutatás legfrissebb felfedezéseit fürkésszük mohó kíváncsisággal. Testünk végességének tudatában élünk, ugyanakkor mégis alig tudunk mit kezdeni ezzel a tudattal, a test vizuális reprezentációjának elképesztő variációhalmaza és szövevényessége jól demonstrálja ezt a test-tudat komplexitást. Az attitűd nagyon széles skálán mozog az aszkézistól, a test teljes leértékelésétől (a porhüvely csupán a szellem átmeneti börtöne) annak túlértékeléséig, délibábos testkép-eszmények hajszozásáig, vagy materialista megdicsőüléséig (testünkön keresztül megkonstruáljuk a self-ünket). Ugyanígy a formanyelv változatai is óriási spektrumot fognak át a jelszerű, stilizált ábrázolásoktól a legkorszerűbb anyagokat használó hiperrealista törekvésekig, esetleg az emberábrázolás teljes tilalmáig...

Fontos lehet minden hipotézis, minden eszme-futtatás, minden kutatás, amely a megélt alkotói munkából táplálkozik, felismerve és elemezve annak sokszor szubjektív üzemmódját, élményanyagait; bármilyen kérdésfelvetési és válaszadási alternatíva, mely a kronológiát, mint osztályozási lehetőséget másodlagos jelentőségűnek tekinti, és a testábrázolás problematikáját nem csupán a tárgyak keletkezésének egyfajta szukcessziójaként értelmezi, hanem rá tud csodálkozni például egy közel tízezer éves jerikói koponya és egy napjainkban keletkezett, fagyasztott emberi vérből készült önportré reveláció értékű összefüggéseire